

Arrest

nr. 98 874 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Georgische origine te zijn en afkomstig te zijn van Ozurgeti. U bent gehuwd met A. T., die nog in Georgië verblijft.

U verklaart dat u tot 1992 werkte voor de overheid, maar u bent uw werk kwijtgeraakt. Sindsdien hebt u geen nieuwe job meer gevonden.

Ook verklaart u dat u lijdt aan diabetes.

Omdat u geen job had en omdat pensioenen in Georgië ontoereikend zijn, had u niet genoeg geld om uw medicatie te betalen.

U verklaart dat u in Ozurgeti een stuk grond had. Dit stond echter niet geregistreerd op uw naam, maar op de naam van uw vader.

Op een dag in 2000, 2002 of 2003 kreeg u telefoon van een onbekende man. Hij zei, zonder zich voor te stellen, dat hij uw grond wilde om er een groot winkelcentrum op te bouwen. U bent het niet zeker, maar u vermoedt dat deze persoon lid is van het parlement.

Later kreeg u gedurende anderhalf jaar nog een viertal keren bezoek van twee criminelen, vermoedelijk handlangers van de onbekende man, die u ook dwongen om uw grond aan hen te geven.

Vanaf 2004, toen Saakashvili aan de macht kwam, namen de bedreigingen af, maar vanaf 2008, 2009 of 2010 kwamen die criminelen opnieuw bij u langs om uw grond op te eisen. De politie kreeg hier lucht van en ze wilden die criminelen arresteren. Ze wilden camera's bij u installeren om de criminelen te vatten, maar u werd bang en vluchtte.

Op 14 december 2010 bent u dan uiteindelijk met het vliegtuig via Praag naar België vertrokken en dezelfde dag bent u hier aangekomen.

Op 15 december 2010 hebt u dan een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van uw diploma, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw arbeidsboekje en een kopie van een document waarin wordt verklaard dat u chronisch ziek bent.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met personen die uw grond wilden afpakken. U werd regelmatig door hen bedreigd.

Ook bent u bang van de politie en bent u van mening dat zij u niet kunnen beschermen tegen de vele criminelen in Georgië.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door u verklaarde vervolgingsproblemen. De verklaringen van een asielzoeker kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Dit laatste is in casu het geval.

Zo toonde u zich incoherent en onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Alvast was u incoherent wat betreft de identiteit van de persoon die achter uw hele vervolgingsprobleem zou zitten.

U verklaart ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat u eenmaal werd opgebeld door een persoon die uw grond wilde om er een winkelcentrum op te bouwen, maar hij heeft zich niet voorgesteld, waardoor u niet weet wie hij is. U stelde dat u hem nooit heeft ontmoet (CGVS p. 11-12).

Wel hebt u een vermoeden dat de persoon die u bedreigde aan de telefoon een parlements lid is (CGVS p. 7). Dit vermoeden baseert u op de verklaring van twee personen, volgens u waren dit criminelen, die u thuis kwamen bedreigen. Zij zegden immers dat uw stuk grond voor een man met een hoge rang was (CGVS p. 12).

Hieruit hebt u dan de conclusie getrokken dat het ofwel iemand van het parlement, ofwel iemand van de overheid moest zijn. U stelde verder dat het u onmogelijk zou zijn te achterhalen wie deze persoon was, vermits er luidens uw verklaringen 300-400 mensen in het parlement zetelen en er een miljoen mensen werken voor de Geografische autoriteiten.

Deze verklaringen zijn echter strijdig met uw verklaringen in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (DVZ Vragenlijst, vraag 3.5), waar u expliciet stelde dat deze persoon een parlements lid was. U stelde verder dat u dacht dat deze persoon G. heette. Ook stelde u expliciet dat u hem één keer had ontmoet maar dat u voor de rest door de twee criminelen werd bedreigd.

Deze verklaringen zijn duidelijk strijdig met uw eerdere vage verklaringen aangaande de identiteit van de persoon die achter uw problemen zou zitten.

U werd er in het CGVS-asielgehoor mee geconfronteerd dat u in de CGVS-vragenlijst melding had gemaakt van de naam G., maar gaf ineens aan dat u daar niet van overtuigd bent (CGVS p. 13).

Deze poging tot uitleg verklaart of weerlegt de expliciete tegenstrijdigheden in uw verklaringen niet.

Dat u echter op geen enkele manier concreet kan aangeven door wie u wordt bedreigd en wie uw grond wil afpakken, wordt niet aanvaard.

Dat u bovendien verklaarde dat u dat ook nooit hebt uitgezocht, omdat u dat niet nodig vond (CGVS p. 12), is zeer opmerkelijk.

Door bovenstaande vaststellingen van vage verklaringen wordt ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Over de personen, volgens uw verklaringen twee criminelen, die u regelmatig thuis kwamen opzoeken, bent u eveneens zeer vaag. U hebt het over personen van het zwarte milieu (CGVS p. 11), bandieten, criminelen, duizenden vrienden van die criminelen en andere mannen van de overheid (CGVS p.15). U verklaart dat er niks anders is dan criminelen in Georgië (CGVS p. 17).

Dat u slechts vage en algemene omschrijvingen kunt geven van de personen uit angst voor wie u uw land van herkomst hebt ontvlucht is niet aannemelijk, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat vrijwel telkens dezelfde twee criminelen gedurende een periode van meerdere jaren bij u langskwamen en u bedreigden.

Verder bent u er gedurende uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet in geslaagd om duidelijk aan te geven wanneer u werd bedreigd.

U bent hier opnieuw zeer vaag en algemeen over.

U verklaart dat de bedreigingen in 2000, 2002 of 2003 waren begonnen, dat ze in 2004 gedurende lange tijd zijn opgehouden en dat ze in 2008, 2009 of 2010 opnieuw zijn begonnen. Evenmin wist u te preciseren wanneer deze mannen de laatste keer waren langsgesproken bij u (CGVS p. 11,13).

Dat u dusdanig vage tijdsindicaties geeft van de feiten die de kern van uw asielproblemen uitmaken, wordt niet aanvaard. Door deze flagrante vaagheden kunnen opnieuw ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de oprechtheid van uw verklaringen in verband met uw problemen.

Dergelijke onwetendheid over kernelementen van uw asielrelaas is immers niet acceptabel. Het betreft hier namelijk geen details, maar het gaat over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Vervolgens dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is.

U verklaart dat u legaal per vliegtuig via Praag naar Brussel bent gevlogen, maar dat u gedurende deze reis nergens uw internationaal paspoort hebt moeten laten zien. U verklaart wel dat u een internationaal paspoort had, maar dat u daar nooit om werd gevraagd (CGVS p. 9).

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook een de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Doordat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de reden waarom u uw internationaal paspoort niet kunt voorleggen aan het Commissariaat-generaal, ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Georgische paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u uw paspoort moest weggooiden, waarna u uw verklaring wijzigt en zegt dat uw paspoort werd gestolen (CGVS p. 7). Wanneer u hierover meer uitleg wordt gevraagd, verklaart u plots dat uw paspoort ergens moet gevallen zijn en dat u het op die manier bent kwijtgeraakt (CGVS p. 8).

Dergelijke vaststellingen zijn zwaarwichtig, waardoor het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas verder wordt bevestigd.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

De kopieën van uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw diploma, uw rijbewijs, uw identiteitskaart en uw arbeidsboekje bevatten immers enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist.

Het document waarin staat dat u aan diabetes lijdt betreft enkel uw gezondheidstoestand en bewijst bijgevolg niets over de problemen die u in Georgië zou gekend hebben.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal haalde u verschillende keren aan dat u aan geheugenverlies lijdt (CGVS p. 10, 19, 20).

Er dient echter te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een voldoende gestaaft medisch psychologisch attest voorlegt waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden en waarin wordt gesteld dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure.

Daarenboven moet worden benadrukt dat de vastgestelde vaagheden en onregelmatigheden geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Rekening houdende met uw niet meer zo jonge leeftijd kan er weliswaar begrip opgebracht worden voor de eventuele ongemakken die u als gevolg hiervan zou hebben, toch kan dit geenszins een verklaring bieden voor de eerder in deze beslissing vastgestelde anomalieën.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat u verklaarde verschillende medische problemen te hebben (CGVS p. 2, 4, 15, 19).

Uit uw verklaringen, en rekening houdende met het hierboven vastgestelde gebrek aan aannemelijkheid van de verklaarde vervolgingsproblemen, blijkt dat deze problemen louter medisch zijn: u gaf aan geen middelen te hebben om de voor de behandeling van uw ziekte benodigde medicamenten aan te schaffen.

Uw financiële behoefte zou daarbij het gevolg zijn van de economische malaise op de arbeidsmarkt in Georgië en van de beperkte omvang van de in Georgië uitgekeerde pensioenen.

Voor de beoordeling van deze medische elementen dient u zich echter te richten tot een geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vat zijn verzoekschrift van 2 november 2012 aan met (zie p. 6-8) *“Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951”*, waarin hij een theoretische uiteenzetting geeft en het UNHCR citeert, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie.

Verzoeker stelt vervolgens dat de commissariaat-generaal (i) zijn identiteit niet in twijfel trekt; (ii) niet op geldige wijze de door hem voorgehouden asielfeiten weerlegt; (iii) zich met betrekking tot de binnenkomst van de Schengenzone baseert op informatie van 2006 die niet actueel zou zijn (iv) *“geen enkele precieze verwijzing”* doet naar *“de pertinente bronnen”* die de commissaris-generaal gebruikt heeft om de bestreden beslissing te motiveren en zich enkel tevreden stelt met *“een summier overzicht van zekere elementen behouden in het CEDOCA-document”* zonder te verduidelijken welke *“informatie-elementen”* op verzoekster van toepassing zouden zijn; (vi) niet weerlegt dat verzoeker het risico loopt op *“zware aantastingen”* zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker roept de schending in van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het principe van *“het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager moet kunnen genieten”* en wijst op een gebrek omtrent het voorleggen van CEDOCA-documenten behoudende informatie over de corruptie in Georgië en/of over de recuperatie/confiscatie van stukken grond van particulieren en omtrent het voorleggen van CEDOCA-documenten behoudende informatie van meer dan zes jaar geleden voor het nemen van de bestreden beslissing.

Ook wijst verzoeker op een gebrek in de motivering van een deel van de bestreden beslissing door zich te gronden op informatie van meer dan zes jaar oud bij het nemen van de beslissing, het niet in overweging nemen van de leeftijd en de geheugenproblemen van verzoeker en het gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, § 2, a), b), en c) van de vreemdelingenwet.

Waar de commissaris-generaal verzoeker ten laste legt geen enkel document te hebben bijgebracht tot staving van zijn relaas, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal niet heeft nagegaan of zijn verklaringen met betrekking tot de poging tot inbeslagname van zijn gronden door een persoon behorende tot de Georgische autoriteiten, overeenkomen met de werkelijkheid en of er informatie kan worden gevonden met betrekking tot dit onderwerp.

Verzoeker stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de CEDOCA-dienst onderzoek heeft ondernomen naar eventuele confiscaties/uitzettingen van gronden behorende tot particulieren die het slachtoffer zouden zijn van personen behorende tot de Georgische autoriteiten en naar eventuele bedreigingen waar deze zelfde particulieren het slachtoffer zouden geweest zijn vanwege dezelfde personen behorende tot de Georgische autoriteiten.

Deze twee elementen vormen volgens verzoeker nochtans de basis van zijn asielrelaas.

Door geen onderzoek met betrekking tot deze elementen te doen, heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker de beginselen van de Proceduregids van het UNHCR geschonden.

Verzoeker stelt wat dit betreft vast dat het administratief dossier *“geen enkel informatie-element”* bevat.

Deze vaststelling volstaat volgens verzoeker om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en om de commissaris-generaal te bevelen onderzoeksdaaden te stellen omtrent de eventuele confiscaties/uitzettingen van gronden en eventuele bedreigingen vanwege personen behorende tot de Georgische autoriteiten.

Bovendien stelt verzoeker niet te kunnen begrijpen hoe hij ook enig stuk zou kunnen voorleggen met betrekking tot bedreigingen om zijn grond af te staan gezien het uitsluitend om mondelinge bedreigingen ging.

Ook voert verzoeker aan dat men niet anders kan dan vaststellen (zie het verzoekschrift, p. 10) *“dat het CGVS in gebreke blijft om het minste document voor te leggen met betrekking tot de gegeneraliseerde corruptie die bestaande is in Georgië en/of over de eventuele mogelijkheden voor de particulieren die het slachtoffer zijn van chantage vanwege personen behorende tot de autoriteiten van klacht neer te leggen en van een werkelijke en doeltreffende bescherming te bekomen vanwege deze zelfde autoriteiten”*.

Verzoeker besluit dat de beslissing noch juist, noch geldig gemotiveerd is en derhalve nietig verklaard en teruggestuurd moet worden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker poneert dat er geen echte tegenstrijdigheid bestaat tussen zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met betrekking tot de identiteit van de persoon die aan de oorsprong van zijn problemen ligt; verzoeker geeft toe dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat een parlamentslid zijn grond wilde afnemen en dat hij dacht dat diens achternaam G. was.

Verzoeker laat gelden dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op diepgaande wijze ondervraagd werd waarbij uit zijn verklaringen dat hij door twee onbekende mannen, in opdracht van iemand met hogere rang werd bedreigd, afgeleid heeft dat het een parlamentslid was of iemand die behoorde tot de autoriteiten; hij wijst erop dat hij aldaar bovendien dezelfde naam G. heeft vernoemd zoals verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Volgens verzoeker kan niets anders dan erkend worden dat er geen tegenstrijdigheid is en moet vastgesteld worden dat Cedoca geen onderzoek heeft gevoerd om na te gaan of G. al dan niet lid is van het parlement of banden heeft met het criminele milieu.

Volgens hem heeft de commissaris-generaal op geen enkele manier meegewerkt aan de vaststelling van de feiten waarop verzoeker zijn vraag om internationale bescherming steunt.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing weerhouden vage verklaringen over de twee mannen die hem jarenlang hebben bedreigd, wijst verzoeker erop dat de bedreigingen zowat tien jaar geleden begonnen en dat (zie het verzoekschrift, p.13) *“gelet op de huidige leeftijd van de verzoeker (zijnde bijna 70 jaar) het voor hem extreem moeilijk (is) om zich met precisie deze twee mannen te kunnen herinneren en van er een gedetailleerde omschrijving van te geven”*. Volgens verzoeker blijkt uit het verhoorverslag niet dat er een precieze vraag werd gesteld omtrent een duidelijke beschrijving van deze twee mannen.

Verzoeker vindt het derhalve (zie het verzoekschrift, p. 13) *“totaal absurd van te verwijten aan de verzoeker van geen duidelijke beschrijving te kunnen geven van deze twee mannen die hem hebben bedreigd op meerdere ogenblikken over een periode van meerdere jaren”*.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing weerhouden vage tijdsindicaties van verzoeker over de door hem ondergane bedreigingen, onderstreept verzoeker dat hij vermeldde het slachtoffer te zijn van bedreigingen en intimidaties gedurende meerdere jaren, dat hij niet meer bedreigd is tussen 2004 en 2008 om vervolgens opnieuw bedreigd en geïntimideerd te zijn geworden tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst; hij voegt er aan toe dat hij niet kan rekenen op de bescherming vanwege zijn nationale autoriteiten.

Verzoeker benadrukt dat hij bijna 70 jaar oud is en met serieuze gezondheidsproblemen kampt, elementen waar volgens hem de commissaris-generaal geen rekening mee heeft gehouden.

Hij besluit dat het voor hem extreem moeilijk is om zich juist te herinneren wanneer hij juist bedreigd werd.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij geen geloof hecht aan de reisweg, antwoordt verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p. 15) *“door te veronderstellen dat het traject van de verzoeker als niet vastgesteld te beschouwen, quod non, dit element in niets het CGVS ontheft van de uiteengelegde motieven door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielrelaas, te onderzoeken”*.

Verzoeker wijst er ook op dat de commissaris-generaal niet heeft vastgesteld dat verzoeker vóór zijn aankomst in België, in een ander land verbleef zonder daar asiel aan te vragen.

Aangaande het Cedoca-document waarop de commissaris-generaal zich steunt, stelt verzoeker vast dat de informatie dateert van meer dan zes jaar vóór het nemen van de bestreden beslissing en bijgevolg niet meer actueel is. Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal zich niet geldig beroepen op die informatie om zijn beslissing te motiveren.

Hij laat gelden dat dit stuk ook gewag maakt van de mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengenzone te betreden, dat het wartaal lijkt te veronderstellen dat alle personen die de Schengenzone binnenkomen, dit op legale wijze doen en herhaalt dat de informatie niet actueel is.

Door te stellen dat verzoeker niet heeft gereisd in de door hem beschreven omstandigheden, heeft de commissaris-generaal volgens hem de informatie in het administratief dossier verkeerd begrepen en er (zie het verzoekschrift, p. 15) *"informatie in (doet) zetten die er niet in behouden staat"* (sic).

Hij voert ook aan dat bedoeld stuk opgesteld is (zie het verzoekschrift, p. 16) *"in extreme algemene termen die niet in staat stellen om te beschouwen, zoals het CGVS nochtans doet in de bestreden beslissing, dat de verzoeker zou trachten om essentiële informatie-elementen te verdoezelen voor de appreciatie van zijn asielaanvraag nabij de Belgische autoriteiten"* (sic).

Verzoeker voert nog aan dat het hem grieft dat de commissaris-generaal zijn incoherente verklaringen ten gevolge van zijn geheugenproblemen niet wil aanvaarden zonder dat hij daartoe een medisch attest bijbrengt.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker op de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, werpt op dat de bestreden beslissing geen enkel element bevat van motivering met betrekking tot dit artikel en besluit derhalve dat dit artikel geschonden is.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat er in de beslissing een gebrek is aan een adequate motivering.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen. Ten subsidiaire titel vraagt verzoeker om de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 18) *"nietig te verklaren en ze terug te sturen naar het CGVS voor bijkomende informatie"*.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de door hem verklaarde vervolgingsproblemen.

Verzoeker voert aan dat Cedoca geen onderzoek heeft gevoerd naar eventuele confiscaties door overheidsinstanties van gronden in het bezit van particulieren in Georgië en naar eventuele bedreigingen van die particulieren aldaar.

Door het gebrek aan onderzoek heeft de commissaris-generaal volgens hem de principes van de Proceduregids van het UNHCR geschonden.

Ook ontgaat het verzoeker hoe hij een document had kunnen neerleggen terwijl de bedreigingen enkel mondeling werden geuit. Hij legt de commissaris-generaal ook ten laste in gebreke te blijven om enig document bij te brengen met betrekking tot (zie het verzoekschrift, p. 10) *“de gegeneraliseerde corruptie die bestaande is in Georgië en/of over de eventuele mogelijkheden, voor particulieren die het slachtoffer zijn van chantage vanwege personen behorende tot de autoriteiten, van klacht neer te leggen en van een werkelijke en doeltreffende bescherming te bekomen vanwege deze autoriteiten”*.

De Raad wijst erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen, noch de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Zoals reeds gesteld, ligt de bewijslast in beginsel immers op de asielzoeker zelf.

Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Daarnaast wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal louter vaststelt dat verzoeker geen bewijs neerlegt, maar tegelijkertijd erkent dat de verklaringen van verzoeker voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De commissaris-generaal verwacht dus geen schriftelijk bewijs van de bedreigingen die enkel mondeling werden geuit -zoals verzoeker verkeerdelijk meent te begrijpen-, maar verwacht daarentegen wél dat het relaas van verzoeker geen tegenstrijdigheden of vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen bevat.

De commissaris-generaal kwam tot het besluit dat dit laatste niet het geval was.

De commissaris-generaal baseert dit besluit vooreerst op de vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de identiteit van de persoon die hem zouden vervolgen.

Verzoeker geeft toe dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat een parlamentslid, een zekere G., heeft geprobeerd zijn grond af te nemen.

Hij erkent eveneens dat hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij werd bedreigd door twee onbekenden die werkten voor een man van hogere rang, waaruit hij afgeleid had dat het ging om een parlamentslid of iemand die behoort tot de autoriteiten.

Deze verklaringen zijn volgens verzoeker niet tegenstrijdig.

Verzoeker laat gelden dat hij ook de naam G. heeft laten vallen en meent dat de Cedoca-dienst van het Commissariaat-generaal had moeten nagaan of G. al dan niet lid was van het Parlement en of hij in bevestigend geval, banden had met het criminele milieu.

Volgens hem blijkt dat (zie het verzoekschrift, p. 12) *“het CGVS op geen enkele manier heeft meegewerkt aan het vaststellen van de feiten die de aanvraag tot internationale bescherming van de verzoeker gronden”* (zie het verzoekschrift p. 12) waardoor de beslissing ongeldig en niet correct gemotiveerd zou zijn.

De Raad acht het onaannemelijk dat verzoeker tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij door een parlamentslid G. werd lastiggevallen, terwijl hij nadien op het Commissariaat-generaal stelde dat hij louter een vermoeden had dat de persoon die hem bedreigde, een lid was van het Parlement of van de overheid was (zie het verhoorverslag p. 12):

“Waarom denkt u dat de persoon die u belde een parlamentslid was? Die 2 mannen hebben me gezegd dat het stuk grond voor een man met een hoge rang was, het ging over een man van de overheid, daarom heb ik de conclusies was, ofwel van parlement ofwel van overheid.

Hoe heet die persoon? *Ik heb die persoon zelfs niet gezien. M.a.w. een shoppingcenter bouwen is aan niemand zo gemakkelijk gegeven, dat zal zeker ofwel iemand van overheid zijn, ofwel van parlement. Andere mensen krijgen gewoon die kans niet, dat denk ik”.*

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet meer bij machte was om uit eigen beweging de naam van die persoon op te geven terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken over een zekere G. sprak (zie het verhoorverslag p. 12-13):

“Hoe heet die persoon? *Ik weet niet hoe hij heet, ik heb hem niet gezien. Wie zou mij zeggen hoe hij heet.*

Hebt u er een idee van wie dat evt. zou kunnen zijn? *In het parlement zitten 300-400 personen, in de overheid een miljoen, ik ga dat dus niet kunnen weten. Moest ik het weten en ik zou het zeggen, mijn gezin zal vernederd worden daar;*

Bij DVZ zei u dat u denkt dat zijn achternaam G. was? *Het is wel mogelijk, maar ik ben niet overtuigd.”*

Bovendien stelt de Raad een gebrek aan interesse vast in hoofde van verzoeker; zo verklaarde hij dat hij het niet nodig vond om uit te zoeken wie bezig was met het project van de bouw van het shoppingcenter. Gevraagd waarom niet, antwoordde hij dat het shoppingcenter tot op de dag van vandaag niet geopend werd en hij stelde dan zelf de vraag tot wie hij zich had moeten richten (zie het verhoorverslag p. 13).

De raad is van oordeel dat wanneer verzoeker, volgens zijn verklaringen werkelijk naar aanleiding van die persoon G zijn land van herkomst verlaten heeft, van hem verwacht mag worden dat hij meerdere en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis draagt.

Het verweer van verzoeker dat de Cedoca-dienst zelf onderzoek had moeten verrichten naar de handel en wandel van een zekere G., terwijl uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij niet zeker is dat parlamentslid G. zijn belager is, wordt door de Raad niet aanvaard.

De Raad wees er reeds op dat het niet de taak is van het Commissariaat-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

De Cedoca-dienst opdragen onderzoek te verrichten om de waarachtigheid van zijn eigen gebrekkige verklaringen na te gaan, is niet ernstig van verzoeker.

Ook aangaande de twee criminelen die hem regelmatig thuis kwamen lastig vallen, legde verzoeker, naar het oordeel van de commissaris-generaal vage verklaringen af.

Verzoeker stelt dat de bedreigingen tien jaar geleden begonnen.

Hij voert aan dat het gelet op zijn leeftijd, voor hem zeer moeilijk is om nog een gedetailleerde beschrijving te geven van die twee mannen.

Verzoeker laat daarnaast gelden dat hem tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal geen specifieke beschrijving werd gevraagd van die mannen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tot tweemaal toe werd gevraagd wie die mannen waren (zie het verhoorverslag, p. 13, 16).

Wanneer verzoeker werkelijk hun namen niet kende, kan van hem nog worden verwacht dat hij een accurate beschrijving van hen kon geven, temeer daar verzoeker verklaart dat ze meerdere malen bij hem zijn langsgesproken met een dreiging die hem er tenslotte toe noopte zijn land te ontvluchten.

Dat de bedreigingen zo'n tien jaar geleden begonnen, doet geen afbreuk aan dit besluit.

Van een asielzoeker kan inderdaad verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Bovendien verklaarde verzoeker dat deze mannen drie, vier of vijf maanden vóór zijn vertrek naar België, nog langskwamen (zie het verhoorverslag, p. 13), zodat zijn -laatste- herinneringen niet dateren van tien jaar geleden maar van de zomer van het jaar 2010.

De Raad ziet niet in hoe de leeftijd van verzoeker -geboren in 1943- een rol zou hebben gespeeld in zijn mogelijkheid om een gedetailleerde beschrijving te geven van zijn belagers. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij omwille van zijn ouderdom geheugenproblemen ondervindt, stelt de Raad vast dat verzoeker dienaangaande geen medisch attest bijbrengt.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker in staat was zijn asielrelaas op een normale manier weer te geven.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven.

De commissaris-generaal werpt verder op dat verzoeker vage verklaringen aflegde met betrekking tot de periodes gedurende dewelke hij bedreigd is geweest.

Verzoeker onderstreept dat hij verklaard heeft dat hij gedurende meerdere jaren het slachtoffer is geweest van bedreigingen, dat hij tussen 2004 en 2008 niet bedreigd is geweest, dat hij vervolgens terug werd bedreigd tot aan zijn vlucht uit zijn land en dat hij niet op de bescherming van de politie kon rekenen.

Hij verwijst opnieuw naar zijn leeftijd, alsook naar zijn gezondheidsproblemen waardoor het volgens hem zeer moeilijk is om zich te herinneren op welke data hij werd bedreigd. Verzoeker meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met deze factoren.

De Raad stelt vast dat de bedreigingen een wezenlijk element vormen in het asielrelaas van verzoeker, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij deze gebeurtenissen precies kan situeren in de tijd.

Zo wist verzoeker zelfs niet bij benadering wanneer de bedreigingen begonnen waren (zie het verhoorverslag, p. 11): *“2000-2002-2003, ik weet het niet meer precies”*. Wanneer hem gevraagd werd wanneer de twee mannen terug opdoken nadat ze sinds 2004, voor een lange periode niet meer waren langs geweest, antwoordde verzoeker eerst dat hij het zich niet meer herinnerde, later verklaarde hij (zie het verhoorverslag, p. 13) in 2010, 2009 of 2011. Onmiddellijk daarop verklaarde hij dat het niet 2011 was, dat hij het zich niet herinnerde, waarna hij toch de jaren 2009, 2008 of 2010 opsomde. Ten slotte verklaarde hij dat de twee mannen drie, vier of vijf maanden vóór zijn vertrek -op 15 december 2010- voor de laatste keer langskwamen.

Gezien het laatste bezoek niet lang vóór het vertrek van verzoeker zou hebben plaatsgevonden, is het ongeloofwaardig dat verzoeker dit laatste bezoek niet beter in de tijd kan plaatsen, temeer daar deze bedreigingen het kernelement van zijn asielrelaas uitmaken.

Wat de door verzoeker aangehaalde ouderdom en gezondheidsproblemen betreft voor deze hiaten, verwijst de Raad naar wat hoger reeds werd besproken.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing ook dat de door verzoeker verklaarde reisweg niet overtuigend is.

Verzoeker werpt op dat (zie het verzoekschrift, p. 15) *“door te veronderstellen dat het traject van de verzoeker als niet vastgesteld te beschouwen, quod non, dit element in niets het CGVS ontheft van de uiteengelegde motieven door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, te onderzoeken”*. Hij voert ook aan dat door de commissaris-generaal niet werd vastgesteld dat hij vóór zijn aankomst in België, in een derde land zou hebben verbleven zonder er asiel te hebben aangevraagd.

Hij wijst er ook op dat het Cedoca-document waarop de commissaris-generaal zich baseert, dateert van zes jaar geleden en aldus volgens hem niet actueel meer is. Waar in dit document wordt gesteld dat de mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengenzone te betreden, miniem lijkt en dat kan worden aangenomen dat het overgrote deel van de personen die deze zone betreden, in het bezit van reisdocumenten moeten zijn, is het volgens hem om reden van het gebrek aan een actueel karakter, niet mogelijk de beslissing op geldige wijze te kunnen gronden.

Volgens hem heeft de commissaris-generaal de informatie in het administratief dossier verkeerd geïnterpreteerd. Verzoeker herhaalt dat het document “gedateerd is” en dat het in “extreem algemene termen” is opgesteld op basis waarvan de commissaris-generaal niet kan besluiten dat verzoeker essentiële informatie verdoezelt voor de Belgische asielinstanties; tenslotte lijkt het voor verzoeker surrealistisch om te stellen dat alle personen, en in het bijzonder kandidaat-vluchtelingen, de Schengenzone op legale wijze binnenkomen.

De bestreden beslissing is volgens hem op dit punt dan ook ongeldig en niet correct gemotiveerd.

De Raad wijst er vooreerst op dat ook de geloofwaardigheid van de reisweg in lijn komt als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (zie artikel 4, tweede lid Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

De Raad merkt verder op dat verzoeker zich beperkt tot het poneren dat de informatie die de commissaris-generaal hanteert en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, gedateerd is, zonder *in concreto* aan te tonen dat die informatie niet meer geldig is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat met het verlopen der jaren de kansen vergroot zijn om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengenzone binnen te komen, noch dat het hem persoonlijk is gelukt om zonder geldige documenten en zonder persoonlijke paspoortcontrole de Europese Unie te zijn binnengekomen.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal op basis van het document van de Cedoca-dienst dat in algemene bewoordingen is opgesteld, niet kan vaststellen dat hij informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, wijst de Raad erop dat het individueel relaas van verzoeker over zijn reisweg werd getoetst aan de algemene maar objectieve vaststellingen van het Cedoca-antwoorddocument, die door verzoeker overigens niet wordt weerlegd.

Daarnaast merkt de Raad op dat het vermoeden dat verzoeker bepaalde informatie achterhoudt, niet enkel steunt op de vaststelling dat op basis van de Cedoca-informatie, het ongeloofwaardig is dat verzoeker zonder persoonlijke paspoortcontrole per vliegtuig in België is geraakt, maar eveneens op de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde waarom hij zijn internationaal paspoort niet heeft kunnen voorleggen; zo verklaarde hij aanvankelijk dat hij zijn paspoort moest weggooien, vervolgens dat zijn paspoort gestolen werd en ten slotte dat zijn paspoort ergens gevallen moest zijn (zie het verhoorverslag p. 7-8).

Op basis van die vaststellingen is volgens de Raad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal Georgisch paspoort achterhoudt om de erin vervatte informatie te verbergen terecht en keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De vaststellingen van de commissaris-generaal dat de kopieën van verzoekers geboorteakte, huwelijksakte, diploma, rijbewijs, identiteitskaarten louter persoonsgegevens bevatten en dat het document dat verzoeker aan diabetes lijdt, enkel zijn lichamelijke toestand betreft, worden door verzoeker niet betwist.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot theoretische uiteenzettingen over een *“geldige en adequate motivering”* (zie het verzoekschrift p. 17-18), wat geen dienstig verweer uitmaakt.

2.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.7. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan op dat de bestreden beslissing geen enkel element bevat met betrekking tot de weigering van subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en meent dat voornoemd artikel derhalve geschonden is.

De Raad wijst er op dat, voor zover verzoeker zich bij zijn vraag naar subsidiaire bescherming, beroept op dezelfde motieven als bij zijn vraag om asiel, het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een ongeloofwaardig relaas kan dan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 28 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE